

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2012. december 26.
(Karácsony másnapja)**

Földvári Tibor

SÁTOROZOTT KÖZÖTTÜNK

Lekció: Jn 1,1-18

Kezdetben volt az ige és az ige az Istennél volt, és Isten volt az ige. Ez kezdetben az Istennél volt. Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. Ő benne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága; És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt. Az igazi világosság eljött volt már a világba, amely megvilágosít minden embert. A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt. Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadják be őt. Valakik pedig befogadják őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek; Akik nem vérből, sem a testnek akaratóból, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek. És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal. És az ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért. Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett. Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelében van, az jelentette ki őt.

Alapige: Jn 1,14

És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.

Imádkozzunk!

Hódolunk előtted mennyei Atyánk és magasztalunk téged, mert örökkévaló szeretettel szerettél minket is, bűnösöket és ezért terjesztet-

SÁTOROZOTT KÖZÖTTÜNK

---

ted ki reánk is a te irgalmasságodat Jézus Krisztusban. Köszönjük mindazt, amit az igében most is kijelentettél órála és kérünk, hogy a hirdett igében is az Úr Jézusról szóló evangélium erővel és hatalommal hangozzék. Megvalljuk Urunk neked, most is szükségünk van kegyelmedre, bűnbocsátó szeretetedre. Az úrvacsorai közösségben is erről akarunk hitvallást tenni majd teneked, mert, Urunk, még az ünnepek alatt is olyan könnyen tudunk vétkezni, elbukni. De magasztalunk, hogy ha Isten velünk, csakugyan, kicsoda ellenünk. Áldunk mindazért, amit Jézus Krisztussal együtt nekünk is adottál.

Kérünk, hogy erősítsd most a hitünket engedelmességre, hadd élhessünk Isten fiaiként, hogy akik látnak bennünket, láthassák a krisztusi életet. Azokat is kegyelmedbe, irgalmadba ajánljuk Urunk, akik betegágyon fekszenek otthon, vagy a kórházban, kérünk légy mellettük, áldd meg őket. Áldd meg Urunk mindazokat, akik családoknál, barátoknál töltik ezt a délelőttöt, a gyülekezeti közösségben, bárhol is, ahol magyarul hirdetik az evangéliumot. Köszönjük Urunk, hogy mi egy nép lehetünk tebenned; egyedül Jézusért. Az ő nevében kérjük, hallgasd meg imádságunkat is most.

Ámen.

Igehirdetés

Életemben először a Timotheus ifjúsági csoporttal tapasztaltam meg, mit jelent sátorozni. Idekerülésem utáni évben nyáron elmentünk Balatonfűzfőre, ott töltöttünk egy csendes hetet, kikapcsolódtunk, szünidőt éltünk át hívó fiatalokként és sátorokban laktunk a Balatonfűzfői parókia udvarán.

Ha a sátorozás szót hallotta bárki Jézus idejében is, akkor azonnal eszébe jutott mindenkinek, hogy ez a pusztai vándorlás emléket idézi. A sátoros ünnepen, amikor Izrael fiai egy héten át sátorban laktak, mindig napokon át arra emlékeztek, hogy Isten hogyan tartotta meg őket jelenlétével, kegyelmével, szentségével az Ígéret földjéig vezető úton a pusztai vándorlás során. A próbák, kísértések helye és időszaka is volt számukra a pusztai vándorlás, megmutathatták, hogy szeretik az Urat és engedelmeskednek annak, amit a törvényben parancsolt, és tudták, hogy csak idő kérdése és nemsokára elérik az Ígéret földjét, övék lesz az a föld, amit az Úr Ábrahámon keresztül megígért nekik. Számukra is az Ígéret földje, mint föld fizikai értelemben, mutatta a mennyei, az örökkévaló ígéret földje reménységét is.

Nekik tehát a sátorozás, a pusztai körülmények hétköznapi helyzete, időszaka volt. A felolvasott igében – a Károli fordításban is – „és la-

kozék mi közöttünk” - az ősi szöveg azt a szót használja, amit magyarul is így lehet lefordítani: sátorozott. Tehát az evangéliumban ezzel akarja kiemelni a szentíró Isten Lelke által Jézus Krisztus személye, a Megváltó műve titkát.

Ki az a Jézus, aki megszületett Karácsonykor? „Az ige testté lett és sátorozott mi közöttünk”. Először azt vizsgáljuk meg, mit jelent ez az igerész, azaz Jézus az emberré lett Isten. Milyen bátorító üzenet van abban, hogy ő ilyen módon élt az övéi között, sátorozott közöttünk? Mit jelent Isten mai népének, nekünk is átélni azt, hogy látjuk az Atya egyszülöttje dicsőségét telve kegyelemmel és igazsággal, éppen azért is, mert az ő sátorozó életmódja – a sátorozást lelki értelemben kifejezve – alapján ismerhetjük a Megváltót.

Nem régen olvastuk Bibliaolvasó kalauzunk szerint a János evangéliumát, melynek végén, Tamás hitetlenségének a lelepleződése és hitvallása után – „én Uram és én Istenem” (Jézus feltámadásakor mondta ezt) –, hogy az evangélium azért irattatott le Isten Lelkétől vezetve, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia és ezt hívén életetek legyen az ő nevében. János írta le legutoljára az evangéliumát, a másik három már készen volt, és ez az evangélium azt akarja tisztázni, hogy mit hiszel Jézusról, amikor olvasod ezt a kijelentést. Sok mindent le lehetett volna írni – mondja a megelőző versben – ezek pedig azért irattak le.

János nem a születéstörténeteket mutatja be, azokat már ő is olvashatta evangélista társai írásában, hanem a kisgyermek személyének a titkát, az ő messiási titkát mutatja be az első részben. „A kezdetben volt az ige” mutat arra, amit az Ószövetség legelején, Mózes első könyvében olvashatunk: „Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet”. A megszületett kicsi gyermekben a pásztorok is, a bölcsek is az örökkévaló Istent ismerhették föl. A mindenható teremtő Isten lett emberré. Ez János evangéliuma nyitánya.

Jézusban tehát valóságos Isten és valóságos ember él harminc valahány éven át itt a földön az övéi között. Az „ige testté lett” kifejezést úgy is lehetne mondani, hogy testet vett fel, azaz nem szűnt meg Istennek lenni. Mai világunkban is különösen hangsúlyozni kell ezt, mert az ókor óta mindig baj volt, mert hihetetlennek tűnt a bűnös ember számára – ez ma is így van –, hogy a mindenható Isten olyan testben létezik, amilyenben mi is élünk, bűneset utáni testben. Tegnap is halottuk az ige hirdetésben – a Rm 8,3-ban –, hogy a bűn teste hasonlóságában jött el az Úr Jézus. A Zsidókhöz írt levél 2,14-18-ban pedig így ír a szentíró: „Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is

SÁTOROZOTT KÖZÖTTÜNK

---

hasonlatosképpen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt, és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok voltak. Mert nyilván nem angyalokat karolt fel, hanem az Ábrahám magvát karolta fel. Annak okáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lenni az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hű főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mert amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetve, segíthet azokon, akik megkísértetnek.” – Isten népére utal, mikor azt mondja gyermekek.

Karácsonykor Jézus születéséről kell beszélnünk, de a Zsidókhöz írt levél az élet másik oldalát is, ami a bűneset óta jellemző, bemutatja. A megszületett kisgyermeknek is halandó teste volt, hiszen meg kellett ismernie a halált, szenvedésre képes teste volt. Hogy lehet a mindenható Isten ilyen emberi testben? A hívő emberek, akik elfogadták az evangélium örömhírét, János is, aki szintén nem egyből ismerte fel Jézusban az Istent, de mégis fölismerhette és mi is, akik itt vagyunk merjük hinni, hogy Jézus nemcsak ember, hanem Isten.

A „sátorozott” kifejezés pedig még inkább segít megérteni az Úr emberré lett voltának a titkát és valóságát. „Sátorozott, úgy lakott közöttünk, mint egy sátorban”, tehát az evangélium arra utal, amilyen módon Isten jelen volt az ő ószövetségi népe életében a pusztai vándorlás során titokzatos módon, teljes valóságában jelen van az ő népe között Jézus Krisztusban.

A 2Móz-ben és a 4Móz-ban olvasunk arról, hogy Isten a szentsátorban volt népe között. Ez is hihetetlen titok volt az ószövetségi hívő nép számára is, a szentsátor és a szentláda, amit magukkal vittek és összepakoltak, amint tovább mentek. Az egyik legszebb kijelentés a 2Móz végén, amikor fölépül a Sinai hegynél: „A felhő befedezte a gyülekezet sátorát és az Úrnak dicsősége betöltötte a hajlékot és Mózes nem mehetett be gyülekezet sátorába, mert a felhő rajta nyugodott és az Úr dicsősége töltötte be a hajlékot.” A főpap is egy évben csak egyszer mehetett be a legszentebb helyre, mert ott volt az Úr dicsősége. Amikor vándoroltak, akkor is ott volt Isten jelenléte, mert a pusztai vándorlás ezt hirdette, velünk az Isten, az Úr itt lakik közöttünk. Bárki, aki akar vele találkozni, ha bűnbánó szívvel megy és viszi az áldozati állatot, menjen be a sátorba és ott lehet a legközelebb az Úrhoz, az Istenhez. Amikor Isten népe a szentsátor körül sátorozott, akkor is amikor – akár hónapokon át – letelepedve voltak, akkor is, amikor vándorlásuk során közöttük volt, mindig átélhették velük van az Úr.

Jézus neve jelentése is ez: velünk az Isten – Máté evangéliumából tudjuk. Izrael népe is láthatta és átérezhette ennek a valóságát és titkát. Ennél már csak az lehetett hatalmasabb élmény a tanítványoknak, és Jézus idejében élő hívőknek, az ő követőinek, hogy Jézus személyében ott van egy férfi, egy valóságos ember, aki azonban valóságos Isten is. Hadd mondjam így: a bűnös emberek között lakik az Isten és nem pusztítja el őket az Isten dicsősége, pedig „láttuk az ő dicsőségét”. Az isteni dicsőség nem pusztítja el a bűnösöket, a tanítványok sem haltak meg akkor sem, ha Jézus ellen is vétkeztek bármiben is, hanem velük élt.

Mit jelentett a sátorozás Jézus életére vonatkoztatva? Gondoljunk arra, amikor az ószövetségi időben is Isten népe átélte az Úrral való kapcsolatát, amikor az Úrral együtt sátoroztak. Négy jellemzőt szeretnék kiemelni. A sátorozás ideiglenes, rövid ideig tartó tartózkodást jelent. Jézusra vonatkoztatva is ideiglenes testi létmódot. A próbák és kísértések időszakát és idejét. És számára is az ígéret reménységében való életet a földön.

Először is, Jézus sátorozott közöttünk, jelezve, hogy ő is ideiglenes, rövid ideig tartó földi tartózkodást élt meg az alatt a harminc valahány év alatt. Ha ma valaki, akár a gyülekezetben, ilyen fiatalon halna meg, sírna az egész gyülekezet, hihetetlenül fájna és többször volt már ilyen. Jézus is kisbabaként született és nagyon rövid ideig élt itt a földön.

János evangéliuma fényében azt kell kiemelni most, hogy az Úr Jézus amikor itt az övéi között sátorozott, nem abban az értelemben volt közöttük, hogy kikapcsolódni akart, időt eltölteni közöttük. Ma, ugye, Magyarországon aki sátorozni megy, az mindig üdülést, kikapcsolódást jelent, élményeket. Gondoljunk arra, amikor Péter a Megdicsőülés hegyén a mennyei dicsőséget átélve Mózes, Illés és Jézus jelenlétében, azt mondja: „Uram, jó nekünk itt lenni, építsünk három sátrat, maradjunk itt.” De az Úr Jézus nem kikapcsolódni jött ide a földre. A pusztai vándorlás sem kikapcsolódás ideje volt Isten népe számára, hanem az isteni szabadítás átélésének a valósága. Sőt, a még nagyobb isteni szabadításra való várakozás öröme. Mózes idejében is a pusztai vándorlás néhány hónapot jelentett volna, egy évnél kicsit tovább, csak a hitetlenségük miatt kellett aztán negyven évig vándorolni. De Isten akkor is azt mondta, ez alatt a negyven év alatt is veletek voltam.

Mit kellett Jézusnak földi tartózkodása ideje alatt átélni? Küldetést. Ezt János evangéliuma különösen sokszor aláhúzza. Rövid idő alatt kellett hatalmas küldetést teljesítenie az Úr Jézusnak. A Jn 17-ben olvassuk: „Atyám én dicsőítettelek téged a földön, elvégeztem azt a munkát, amit rám bízál, hogy végezzem azt. Életkorára nézve is rövid idő

SÁTOROZOTT KÖZÖTTÜNK

---

volt számára és az egyes napokra nézve is, hiszen neki is csak 24 órából egy nap. Pedig mondhatjuk, hogy tanár volt, hiszen tanított, orvos, sok embert meggyógyított.

Az ő egész élete felfokozott élet kellett, hogy legyen, de soha sem sietett. Gondoljunk arra, amikor Kánaánban nem azonnal változtatja a vizet borrá, hanem azt mondja az édesanyjának, még nem jött el az én óráim. Sohasem késett el. Lázár feltámasztásakor tudatosan késik, de nem késik el, mert Isten dicsőségét abban akarta megélni, az Úrra mutatni, hogy feltámasztja a halottat. Az a három és fél esztendő, amelyet az Úr Jézus nyilvános szolgálata képen megélt valóban nagyon rövid idő. Neki ez alatt az idő alatt kellett mindent elvégeznie.

Természetesen az ezt megelőző időszak, a gyermekkora, az ifjúkora is fontos volt és tudjuk, hogy akkor is tökéletesen engedelmes volt az Atyának, de szeretném kiemelni, hogy a kereszthalálig tartó földi élete utolsó pillanataiban is arra figyel az Úr Jézus, hogy mindent elvégezzen. A kereszten az utolsó mondata, amit ki kellett mondania az „elvégeztetett” mondata előtt, az volt: szomjazom. Az Írás ezt mondja János evangéliumában: „Eután tudván Jézus, hogy immár minden elvégeztetett, hogy beteljesedjék az Írás, monda: szomjúhozom.”

Az ő sátorozása tehát azt jelenti, hogy neki is rövid földi élet, rövid ideig való tartózkodás és mindez arra, hogy elvégezzen mindent. És milyen örömdetes azt kimondani, hogy elvégzett, mindent elvégzett.

A mi földi életünk kinek, mennyi adatott az Úrtól, rövid. Mindenki úgy érzi. Ha szeretetben, családi légkörben él valaki, nem akar meghalni akár 100 éves kora után sem.

Az Úr Jézusnak nemcsak rövid ideig tartó volt a sátorozás, hanem arra is, hogy ideigvaló testben. Ez az igazán nehéz, hiszen az Úr Jézus megfoghatott volna úgy is, hogy olyan testtel fogan, illetve születik, mint Ádám és Éva, amit a bűneset még nem ronthatott meg. Ez a nagy titok, hogy Jézusban nem volt bűn – ezt nem lehet sohasem megmagyarázni –, de mégis áll, neki semmi köze nem volt a bűnhöz, mindahoz, ami Ádám óta, a bűneset óta miénk lett. És mégis halandó, szenvedésre képes test, olyan test, ami meg is tud halni. Ezért mondja így, a bűn teste hasonlóságában, mert azt szeretné mondani, hogy nem bűnös testben, de mégis ilyen rettenetes állapotban.

Mi nehezen viseljük el a fájdalmainkat. Az egyik presbiterünk mondta, hogy amikor a napokban havat hányt és úgy esett el a munka közben, hogy a mobil telefonja megütötte a testét, még a kórházba is el kellett mennie, mert az annyira fájt. Ilyen a mi testünk. Amikor készülünk meghalni a kórházban, és sok halál esetet láttam katona koromban kór-

házi szolgálat teljesítésekor, rettenetes dolog arra gondolni, hogy meg fog halni a beteg.

Jézus is ilyen testben jött el. A Zsidókhöz írt levélben olvastuk: „Mivel a gyermekek testből és vérből valók”. Nagyon szép a gyermekek említése, mert arra utal, hogy Isten ennyire szereti az övéit, a mennyei Atya így tart számon bennünket. Az Úr Jézus, amikor megszületett, ezelőtt, amikor megfogant, és amikor kisgyerekként élt – emlékezzünk arra, milyen üldöztetéseket szenvedett, akkor még Mária és József hordozta ennek a terhét.

Hadd mondjam még azt a gondolatot: „A lélek kész, de a test erőtelen.” ezt Jézus a kereszthalál előtti órákban mondta.

Mivel a „Szomjazom” kifejezést hallottuk már, itt mondom el, hogy a samáriai asszonytól azért kellett Jézusnak vizet kérnie, mert szomjas és fáradt volt és nem volt mivel vizet merítenie. Csak mivel az az asszony nagyobb bajban volt, neki élő víz kellett, ezért alakult azután a beszélgetés úgy, hogy Jézus még jó néhány percig nem ihatott vizet, mert már akkor a samáriai asszonyon akart könyörülni előbb.

Pál apostol pedig maga is átélte – 2Kor 4,16-18. – amit a maga testéről így mond: „azért nem csüggedünk, sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazonáltal napról-napra újul, mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk. Mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideigvalók, a láthatatlanok pedig örökkévalók”.

Jézusnak is a külső ember, a test szenvedett és egyre nehezebb volt megélni az engedelmességet, de megélte. Próbák ideje is volt a sátorozása. Gondoljuk végig, rövid idő alatt kell tökéletesen engedelmesnek bizonyulnia az Atya előtt, mert különben nem válthat meg bennünket. Emlékezzünk arra, amit tegnap hallottunk a Káté kérdéséből, Jézus születése milyen haszonnal bír, olyan bátorító volt számomra is, hogy az ő engedelmessége is milyen fontos. De rövid idő alatt ilyen ideigvaló halandó földi testben kellett megélnie azt, hogy a próbák, sőt kísértések idején az Úr Jézus kisgyermekkorától fogva, egészen a keresztfahaláláig tökéletesen engedelmes marad.

Neki is voltak napi szükségai, amik a próbákat jelentették, „Ámbár fiú, megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmességet” – mondja a Zsidókhöz írt levél 5. része – és ezért igaz ez: „Láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét”. Az Atya egyszülöttje arra utal, hogy ő a Fiú, az isteni fiú, örökkévaló Isten, de „mint ember mindenben kísértést kellett szenvednie” (Zsid 4.). Mindenekben megkísértetett hozzánk hasonlóan és megállt tökéletes engedelmes-

ségben. Nemcsak elvégzett mindent, hanem tökéletes engedelmissége által végzett el mindent, és benne gyönyörködött az Atya.

Amikor az ige azt írja a Római levél 3-ban: „mindnyájan szűkölködnék az Isten dicsősége nélkül”, ez arra is utal, hogy ha a bűnös emberre rátekint az Isten, nincs miben gyönyörködnie és mégis az történik, hogy Jézusért a bűnös emberben gyönyörködhet az Isten, mert már megváltott, kegyelmet nyert bűnös. Szabadulást átélt bűnös Isten gyermeke. Ehhez azonban az kellett, hogy Jézus, mint az Atya egyszülött Fia a próbák, kísértések idején, amit Isten népe a pusztai vándorlás során is többször átélt és ők sokszor elbuktak, az Úr Jézus viszont tökéletesen, megmaradt az engedelmisségben. Ezért gyönyörködött benne az Atya.

Jézus a megkeresztelésekor, amikor kezdődik a nyilvános szolgálata, addig is gyönyörködött benne az Atya, hiszen tizenkét évesen a templomban van, mert neki ott van a helye, de amikor megkereszteltetik, akkor az Atya kimondja: „Te vagy az én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm.” És a megkeresztelése után rögtön a Lélek kényszerítésére menni kellett a pusztába, hogy átélje a kísértést, 40 nap és 40 éjjel.

Az Úr Jézus megkísértésének a története különösen is aláhúzza, hogy sátorozott közöttünk. A keresztelése után volt egy olyan 40 napos időszak, amikor át kellett intenzíven élnie azt, amit Isten népe az ószövetség idején átélt, csak ők elbuktak. Isten népének a pusztában, Mózesrel együtt, teljesen el kellett volna pusztulnia. Egyedül Jézusért, a messiási ígéretekért maradhatott meg Isten népe az ószövetségben is. Jézus ezért maradt a kísértéskor is tökéletesen engedelmes. A legelső próbában azt kellett mondania, hogy „nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, ami Isten szájából származik”.

Jézus tehát a próbák, kísértések idején engedelmes maradt mindhalálig, mindvégig, ezért lehet ő számunkra Megtartó és Megváltó.

Az utolsó jellemző, hogy ő is reménységgel tekintett az ígéretre. Mert nem úgy volt, ahogy a Sátán is a kísértéskor próbálta rávenni Jézust, mondván az egész világ tiéd lesz, mindent neked adok, csak engem imádj. Jézusnak engedelmesen abban kellett bíznia, hogy valóban az egész világ az övé lesz, de ehhez a kereszt útján vezet az út, a kereszt után a korona, a trón. Ahhoz, hogy ő a világ ura legyen, pedig ő emberre lett Isten, de tökéletes, engedelmes fiúnak kellett bizonyulnia. Az Úr Jézus csak így menthetett meg bennünket.

Számára is megvolt az ígélet, hogy tökéletes engedelmisségét az Atya megjutalmazza. Filippi levél 2. rész: „Olyan név adatott Jézus számára, amely előtt minden térd meghajol.” Azért, mert ő engedelmes volt

mindvégig, a keresztfá haláláig. Mivel ez beteljesedett számára, az ígéret beteljesedett.

Itt térhetünk át még személyesebben a minket is érintő üzenetre, mert amikor Jézus reménységgel tekintett előre, a Sátán minden csábítására nemet mondott, magának is fontos volt, hogy engedelmes legyen és az is maradt, de értünk is. Az ígéret Jézusnak nemcsak saját magára vonatkozott, hanem az övéire is, az ő népére, más szóval mondva, a bűnösökre.

Jézus elvégzett mindent – ez a Karácsony örömhíre. A kijelentés azt mondja, mi láttuk az ő dicsőségét; nekünk semmit sem kell csinálni azért, hogy a bűnös emberből kegyelmet nyert bűnös legyen. De nem is lehet semmit sem csinálnunk azért, hogy mi Isten gyermekei legyünk. Ezért mindent Jézus tett meg. Ezért jellemezte őt a kijelentés: sátorozott közöttünk. Mi bármit csinálhatnánk, akár lehetnénk a világ legnagyobb hívői is, ha Jézus nem végez el mindent – amiről most szó volt –, akkor nem tudnánk magunkat megmenteni. Nekünk megtartóra van szükségünk.

Mit jelent akkor a „és láttuk az ő dicsőségét” kijelentés? Azt a hitet, amelyet az Úr Jézus Tamásnak is mondott: „Tamás mivel láttál engem, hittél, boldogok, akik nem látnak és hisznek”. A „telve kegyelemmel és igazsággal” azt jelenti, a héber kifejezést mondhatnánk így is: jóság és hűség. Ezek nem elvont filozófiai szavak, hanem kegyelem, ami a bűnösnek bűnbocsánatot, a bajban levőnek segítséget jelent, az igazság pedig nem az, amihez mi mindenáron ragaszkodni akarunk, hogy nekem legyen igazam. Itt az igazság az a titok, amit a hűség szóra is fordítanak, Isten viszonyulása a bűnös emberhez Jézusért és Jézus által. Az igazság az a titok, hogy Isten Jézus révén hozzáférhetővé vált a bűnös embernek. Az Isten valósága Jézusban, az Isten igazsága Jézusban. Ezért mondta Jézus: „én vagyok az út, az igazság és az élet”. Mindez hit által a miénk.

„Láttuk az ő dicsőségét” azt jelenti, szemléltük, rátekintettünk és bízunk benne. Amikor a kígyók megmarták a népet, amikor vétkeztek az Úr ellen, a szabadulás egyetlen útja az volt, „És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie... Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”(János evangéliuma 3,14-16). A kígyó felemelése Mózes által a pusztában a sátorozás időszaka Isten népének. A kereszt titka, amit a karácsony örömhíre is bevezet, ahogy Jézus megszületett, akiként megszületett, mind előre mutat, hogy ő a Megváltó és a Megtartó. A kereszt titka is János

SÁTOROZOTT KÖZÖTTÜNK

---

evangéliuma egyik legismertebb igéjében, a legmélyebb igazságában a pusztai vándorlásra utal. Ahogy a kigyó megmentő volt, valójában az Úr, csak azt az utat mutatta meg, de ennél sokkal inkább az Úr Jézus.

A „csak hinni” nem azt jelenti, hogy mi csak ennyit tehetünk, hanem azt hirdeti, hogy kegyelemből van üdvösségetek, hit által. De mit jelent a gyakorlatban a hit? Azt, hogy mi is sátorozó életet élünk, azaz nekünk is ideiglenes, rövid ideig tartó tartózkodásunk van a földön. Ne felejtjük el, hogy ezalatt az idő alatt dől el, hogy mi az Úrral élünk majd örökre, vagy nélküle mindörökre a kárhozatban.

Szomorú azt látni, hogy Iskáriótes Júdás három és fél éven át követi Jézust, még szolgál is neki, mindent megcsinál, de a végén mégis a pénzt szereti leginkább. Neki a pénz volt az istene, nem kellett Jézus. De ott volt a másik tizenegy, akik bűnösök voltak – például Péter megtagadta Jézust –, de ők mégis hittek Jézusban, felismerték Isten dicsőségét őrajta. Jézus követője a legrövidebb ideig az a rablógyilkos lehetett ebben a földi életben, aki a kereszten ismerte fel benne az Atya egyszülöttjének dicsőségét. Neki már nem adatott meg, hogy tovább élhessen a földön, de Jézus azt mondta neki, még ma velem leszel a paradicsomban.

Nekünk még adatnak évek. Ez még akkor is igaz lehet, ha halálos beteg valaki, de az életünk az Úr kezében van. Ez a rövid földi élet lehet múlandónak tűnő, néha kapkodunk, késünk, és úgy érezzük, hogy nem tudjuk mi lesz velünk, de az ige azt mondja: „láttuk a dicsőséget, ami velünk sátorozott, az egyszülött Fiúban”, akkor még az elveszett idő is egészen más beállításba kerül. Mi hitben élhetjük meg talán az elrontott időnket is. Lehet, hogy valami nagyon rosszul sikerült, de a végén mégis áldást jelentett.

Amikor 2008. januárjában a barátommal együtt megérkeztünk New Yorkba, lekéstük a repülőgép csatlakozást este, mert a Ferihegyi repülőtérről későn indult el a gép. A dühtől majd fel robbantam, az Úr kivitt Amerikába és most nem tudjuk, hol fogjuk az éjszakát eltölteni. Isten olyan ajándékot készített ebből a szomorú helyzetből, hogy a végén eldöntöttük a barátommal, hogy bérelünk egy autót és megnézzük az éjszakai New York-ot. Azután nem sátorban, hanem az autóban aludtunk csak másfél órát – a hideg miatt – de az elvesztegetettnek tűnő idő, ami miatt haragos voltam, akkora áldást jelentett, hogy ma is emlékszem rá, egyik legnagyobb élményem volt. Azért, mert az Úr megkönyörült rajtunk.

Ez csak egy apró példa arra, hogy rövid idő van és talán úgy érezzük nem tudjuk, hogy mi lesz velünk, hogy alakul a dolgunk, de Jézus is rövid ideig és sátorozó módon élt lelki értelemben.

Mi is halandó módon élünk, de erre a testre nézve mondja ki az Isten igéje azt a titkot, hogy „a ti testetek a bennetek lakozó Szentlélek temploma”. A templom hasonló a Mózes idejében lévő sátorhoz. Micsoda ajándék.

Számunkra is a földi vándorlás ideje próbák és kísértések ideje. Talán még el is bukhatunk, ahogy Isten ószövetségi népe is sokszor elbukott, de szép látni, hogy ott volt az Úr kegyelmesen, irgalmasan. Ezért akarom kiemelni: az ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemre. Azaz, kegyelemre szoruló bűnösök vagyunk, az Úr gyermekeiként is, de van elég kegyelem. Jézus is a próbák és kísértések idején, a bukás után is segít, ha kell. Most azonban azt húzom alá, hogy kegyelmet kapunk a próbák elhordozásához győztesen.

Nem kell megijedni, elveszíteni a hitünket, hanem bízhatunk az Úrban. Amikor valaki szül, és komplikáció adódik eközben, vagy az élet másik oldalán, idősödve, betegen, nagy nehézségek között élve, kapunk kegyelmet, kegyelemre. A pusztai vándorlás ideje még nem az ígéret földje, de ott az Úr, az ő szabadítása, megoldása, vagy ha kell, a bajból és a nehézségből hoz ki valami nagyon nagy áldást.

Jézus dicsőségét az ő tanítványai az ő csodáiban ismerték föl. Kánában is mondja az ige: „Ezt az első jelet a galileai Kánában tette Jézus és megmutatta az ő dicsőségét és hittek benne az ő tanítványai.” Lehet, hogy azért engedi meg az Úr, vagy adja a mi életünkben a próbákat, kísértéseket, hogy egyre mélyebben megismerhessük, valójában ki ő a számunkra.

Mi is az ígéret földje reménységében élhetünk. Hála az Úrnak, hogy még nem itt van a mennyország, rossz lenne, ha ilyen testben, ilyen nehézségek, bajok között kellene élnünk örökre. Ábrahám hite is arra épült, amit az ígéret jelentett. Ő tudta, hogy úgy fog meghalni, hogy itt csak sátorban lakik, de tudta, hogy az Úr megadja az ígéret földjét. Neki is a mennyei ígéret földje volt az ígéret, nemcsak a földi.

Az egyik legmeghatóbb igei kijelentés ebben az üzenetben, és nagyon bátorító – a Jelenések könyve 21. részében – az új ég és az új föld örökkévaló, maradandó boldogsága, életközösségére nézve az Úrral – „íme az Isten sátora az emberekkel van”.

A sátor a múlandóság jelképe és mégis ezt használja a Jelenések könyve az örökkévaló jellemzésére. Hiszem, hogy azért is, mert Jézus is múlandó módon élt Istenemberként a földön, sátorozott közöttünk, hogy megmutassa, hogy milyen a megváltó, a megtartó, a mindenható Isten, aki itt van az övével. Mindent elvégzett, mindent átélt győztesen, benne gyönyörködött az Atya.

Nekünk is ebben lehet részünk, mivel Jézus mindent megtett ezért, nekünk a hit maradt. A hit ajándék.

Mered-e látni Jézusban az Atya egyszülöttjének dicsőségét? Mered-e hinni a földi élet próbáiban, bármilyen nehézségei között is, de az Úr velem van. És azt ígéri, engem is bevisz az ígéret földjére, ahol örökkévaló módon az Isten sátora az emberekkel van, és ott nem lesz gyász, könny, fájdalom. De ennél fontosabb, ott lesz az Úr, ott lesznek a lelki testvéreink és a legnagyobb ajándék talán, hogy még te is és én is ott leszek.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, amikor azt énekeltük az énekben, hogy légyen vidámság, akkor arra kell gondolnunk, hogy a körülmények, a mi életünk sátorozó módja nem mindig ad vidámságot az öröme, vidámságra. De Urunk, hittel valljuk mégis, boldogok lehetünk tebenned, örülhetünk az Úrban, mert imádunk Atyánk, hogy Jézus Krisztusért Lelked által úgy vagy jelen, hogy itt vagy és a körülmények ellenére tapasztalhatjuk megtartó erődet, kegyelmedet. Tapasztalhatjuk az Úr Jézus jelenlétét az életünkben. Szeretnénk arra kérni, hogy merjünk órá tekinteni akkor is, ha lehet, hogy a bajaink miatt a könnyeink csorognak, fájdalom miatt. Te adj vigasztalást. Kérünk, hogy akik ismernek bennünket a családban és a munkahelyen láthassák rajtunk, miért vagyunk boldog hívő emberek.

Köszönjük, hogy az Úr Jézus mindent elvégzett. Köszönjük, hogy ő is sátorozó módon élt a földön. Magasztalunk, hogy nekünk is az az ígéret, ami az övé lehetett. Kérünk, segíts a láthatatlanokra is tekinteni, amikor a láthatók nagyon elszomorítók lennének. Áldásodat kérjük Urunk szereteteinkre, utódainkra és őseinkre, különösen azokra, akik nem ismernek téged még, add Urunk, hogy térjenek ők is hozzád.

Köszönjük Urunk, hogy a betegeinket újra kegyelmedbe ajánlhatjuk a hallott ige fényében is. Hisszük, hogy áldássá válik számukra is ez a nehéz keserűség. De mi Urunk, gyógyulásért könyörgünk számukra.

Áldd meg népünket is és vezetőinket. Add urunk, hogy lehessen nekik is pihenésük. Népünknek adj Urunk igazi hozzád térést. Hisszük, hogy csak akkor lehet jövője népünknek Urunk, határon innen és túl egyaránt.

Ámen.